

Баваринѣ, и го исплдилъ царь-тъ отъ Германинѣ, за три години.

Фридрихъ Барбаруса поискалъ на стары години да направи благочестивы работы, сир. да иде на кръстносно опълчение въ Азиѣ да ослободи Иерусалимъ отъ Мохамеданы-ты. Нѣ отышълъ та ся невърнѣлъ. Кръстносна-та войска въ Малѣ Азиѣ кога минувала прѣзъ единъ рѣкъ, и вървяла полека по единъ тѣсенъ мостъ; пѣргавый царь скокнѣлъ съ коня си въ рѣкъ-тъ, и искалъ да прѣплува насрѣщъ. Нѣ конь-тъ былъ уморенъ, та неможилъ да устои срѣщо бързо-то течение на рѣкъ-тъ, и царь-тъ ся удавилъ. Рицари-ти ся спускнѣли да го отгървѣтъ, нѣ го извадили мъртавъ 1190 год.).

Въ Германинѣ народъ-тъ много врѣмя не хващалъ вѣрѣ че ся е удавилъ обычный имъ царь. Отпослѣ излѣзло прѣдание, че Барбаруса не е умрѣлъ; нѣ сии въ единъ тюрингенскѣ укрѣпенѣ сградѣ, облѣгнѣтъ на камененъ столъ, около който ся е обивыла брада-та му, и ще дойде врѣмя да стане, и тогава щѣтъ ся подновѣтъ добры-ты врѣмена на Германскѣ-тъ държавѣ.

Барбарусовый сынъ *Хенрихъ VI* царувалъ малко. Той е прочютъ съ това, че притурилъ на Хохенштауфенскы-ты си владовища и Неаполитанско-то царство. (Тукъ ся довършилъ корень-тъ на норманскы-ты завоеватели, а наслѣдница-та на тѣхный прѣстолъ ся оженила за Хенриха VI). Слѣдъ Хенриха VI останѣлъ на прѣстола малкый му сынъ *Фридрихъ II* (1218 — 1250). Той былъ отгледанъ и изученъ въ Италиѣ у прочютый папѣ *Иннокенция III*. (Тоя папа былъ като Григория VII; той ся обхождалъ съ царь-ты, като съ свои вассалы). Фридрихъ II сѣднѣлъ на Германскый прѣстолъ и живѣлъ повече-то въ обычнѣ-тъ си Италиѣ. Фридрихъ, като другы-ты царь, прѣди него, глѣдалъ да смали папскѣ-тъ власть; затова прѣемници-ти на Иннокентия III ся заловили съ него на люта враждѣ, чѣсто го проклинали, и размирявали подданныи-ты му въ Италиѣ. Въ Германинѣ и Италиѣ токо-речи непрѣкъснѣто имало боеве между Гвельфы-ты и Хибелины-ты. Фридрихъ повече-то надвивалъ; нѣ рано умрѣлъ отъ ядове, що исте-